

متن پرسش

سلام سوال: چه دلیلی دارد که معصومین در دعا ها به گناهان شخص خودش اعتراف می کنند؟ دقیقا لفظ «لی» می آورد یعنی گناه من. نمونه اش دعای عرفه، دعای ابوحمزّه و.... از چند منظر پاسخ شنیده ام قانع نشده ام. متشکرم

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: آری! هر اندازه نسبت انسان با خدا نزدیک و نزدیک تر شود متوجه شأن حضرت پروردگار می گردد که نسبت به آن شأن، حق ربوبیت او با عبودیت ما رعایت نشده است. در آن حدّ که حضرت رسول خدا «صلوات الله علیه وآله» عرضه می دارند: «مَا عَرَفْنَاكَ حَقَّ مَعْرِفَتِكَ وَ مَا عَبَدْنَاكَ حَقَّ عِبَادَتِكَ» ما تو را چنان که حق معرفت می باشد نشناختیم، و ما تو را آن گونه که حق عبادت تو است پرستش نکردیم. و امام صادق «علیه السلام» می فرمایند: «وَجُودُكَ ذَنْبٌ لَا يُقَاسُ بِهِ ذَنْبٌ» (الوافی، ج ۱، ص ۱۰۳). وجود تو گناهی است که هیچ گناهی با آن مقایسه نمی شود. در این رابطه حتی نظر به وجود خود را در محضر حق گناه احساس می کنند. موفق باشید